

Arrest

nr. 214 582 van 21 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 28 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, komt op 13 november 2017 België binnen en dient een verzoek tot internationale bescherming in op 16 november 2017.

Op 19 januari 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Verzoekster stelt een beroep in tegen deze beslissing.

Op 13 februari 2018 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw⁽¹⁾,

*naam: S. L. (...) voornaam: B. (...) geboortedatum : (...).1970 geboorteplaats: Z. (...)
nationaliteit: Servië*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 19 januari 2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 13 november 2017 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 203 390 van 2 mei 2018 wordt het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2018 verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“ - SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDS- EN REDELIJKHEIDSBEGINSEL
- SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VREEMDELINGENWET EN DE ARTIKELEN 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN VAN 29 JULI 1991

1. Door verzoekster werd een asielaanvraag ingediend in België. Op 19 januari 2018 werd door het CGVS echter een beslissing genomen tot weigering van inoverwegingname door het CGVS.

Verzoeker tekende echter binnen de beroepstermijn beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van 19 januari 2018.

In deze procedure wordt door verzoekster kenbaar waarom zij het niet eens is met de genomen beslissing door het CGVS en welke redenen hem verhinderen om terug te keren naar Servië.

Verzoekster verwijst derhalve naar de aangehaalde motieven in haar asielrelaas, zoals mede veruitwendigd in het lopend beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Verzoekster is Servië ontvlucht door het geweld van haar ex-echtgenoot, P. S. (...). Hij sloeg en bedreigde verzoekster onder de invloed van alcohol. Dit was zo sinds het begin van hun huwelijk (1994). De laatste 10 jaar van hun huwelijk nam het geweld steeds toe, hetgeen verzoekster duidelijk verklaarde tijdens haar gehoor bij het CGVS:

“Hij heeft altijd gedronken, maar het ergste was de laatste 10 jaar, elke tweede of derde dag dronken, niet zo erg dan als hij drinkt, als hij thuis kwam, begon hij me te slagen”
(gehoorverslag CGVS, pagina 10).

Verzoekster is jarenlang het slachtoffer geweest van (zeer) ernstig partnergeweld. De partner van verzoekster dronk en werd hierdoor nog gewelddadiger ten opzichte van haar.

Verzoekster maakte verschillende gerechtelijke stukken over aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waaruit het gewelddadig karakter van P. S. (...) blijkt.

De Commissaris-generaal vermeldde in de beslissing van 19 januari 2018 hiertoe de beslissing van de rechtbank n.a.v. een gewelddadige confrontatie tussen de zonen van verzoekster en P. S. (...) (pagina 2). De authenticiteit van deze stukken wordt niet betwist. Daarentegen worden deze stukken niet verder besproken omdat verzoekster hier niet persoonlijk in zou vermeld worden. Daarentegen vergeet de Commissaris-generaal dat deze stukken weldegelijk een bewijs vormen van het gewelddadiger karakter van P. S. (...).

Dit geweld is verzoekster jarenlang te beurt gevallen binnen haar huwelijk.

Verzoekster is uiteindelijk (na het jarenlang ondergaan van dit fysiek en mentaal geweld) gevlucht nadat P. S. (...) haar in 2013 heel hard aanpakte en haar sloeg:

“Het was in 2013 toen hij me heel hard aanpakte en geslagen, ik had verwondingen en hij heeft me vastgepakt met mijn nek in de hoek van de kamer geduwd en dan is mijn oudste zoon tussengekomen en dan heeft hij tegen hem gezegd laat haar met rust, dan was ik allemaal blauw in het gezicht en dan heeft hij tegen mij gezegd, alsjeblieft ga weg toe hij beter is en dan ben ik naar de begraafplaats gegaan, naar het graf van mijn broer.”
(gehoorverslag CGVS, pagina 10).

Verzoekster vluchtte naar haar moeder en naar de heer A. (...) (verzoekster was een buurvrouw van hem).

Verzoekster kon, door de vlucht te nemen, echter niet ontsnappen aan P. S. (...). Zij werd nadien meermaals persoonlijk bedreigd en geslagen door P. S. (...), zoals verzoekster herhaaldelijk verklaarde:

“We hebben nonstop problemen van hem, bijvoorbeeld wanneer we elkaar ontmoeten op straat, begint hij vuilewoorden tegen mij te gebruiken, hij kwam 's ochtens vroeg naar die verzamelplaats en in ogen begint hij me te slagen.”
(gehoorverslag CGVS, pagina 12).

De bedreigingen en slagen van P. S. (...) uiten zich tegen verzoekster in persoon, terwijl de heer A. (...) niet met dergelijke frequentie in aanraking kwam met P. S. (...).

Daarenboven verklaart de heer A. (...) wel duidelijk wat verzoekster heeft moeten verduren tijdens haar huwelijk en de periode nadien:

“Volgens wat B. (...) verteld, ze zijn 25 jaar samen, het was vanaf het begin van de relatie maar omwille van de kinderen heeft ze veel dingen geslikt.”
(gehoorverslag CGVS van de heer A. (...), pagina 14).

“ja ze hadden thuis problemen.”
(gehoorverslag CGVS van de heer A. (...), pagina 15).

“Ze werd elke dag geslagen.”
(gehoorverslag CGVS van de heer A. (...), pagina 15).

Op dit punt zijn de verklaringen van beide personen overeenstemmend.

De verklaringen van beide personen zijn bovendien duidelijk overeenstemmend over het laatste, ernstige incident met P. S. (...) waarbij zowel verzoekster als de heer A. (...) persoonlijk betrokken waren.

Door verzoekster werd verklaard dat het laatste incident plaatsvond begin juni 2017. Hij bedreigde verzoekster, sloeg haar en dreigde om haar te vermoorden (gehoorverslag CGVS, pagina 14). De heer A. (...) verklaart hier exact hetzelfde over. Hij verklaarde dat P. S. (...) verzoekster op straat had aangepakt en haar sloeg (gehoorverslag CGVS, pagina 14). Van dit incident was de heer A. (...) persoonlijk getuige.

Die dag werd ook de heer A. (...) persoonlijk bedreigd door P. S. (...). Hij verwijt verzoekster namelijk dat zij samenleeft met een zigeuner (de heer A. (...) behoort tot de roma).

Daarom verklaarde de heer A. (...):

“alleen dan heb ik een incident met P. (...) gehad”
(gehoorverslag CGVS van de heer A. (...), pagina 14; eigen accentuering)

Omwille van deze redenen zijn verzoekster en haar nieuwe partner uiteindelijk Servië ontvlucht en zijn zij niet in de mogelijkheid terug te keren. De afgelegde verklaringen en de bijgebrachte stukken verantwoorden de asielaanvraag van de verzoekende partij.

3. De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de aangehaald motieven door de verzoekende partij in de asielaanvraag, dan wel minstens niet met de aangehaalde elementen door de verzoekende partij n.a.v. het ingediende beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op

30.01.2018 (tegen de genomen beslissing door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Een verwijdering van verzoeker van het grondgebied staat in contrast met de bescherming geboden door artikel 3 EVRM.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel volgt uit deze vaststelling. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Aangezien ook artikel 3 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, dient tevens een schending van dit artikel te worden vastgesteld. Minstens diende de verwerende partij dan ook rekening te houden van de aangehaalde elementen door de verzoekende partij in het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De door het EVRM geboden bescherming van de mensenrechten heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83). Bovendien primeert artikel 3 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is dan ook de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen om een vreemdeling naar zijn land van herkomst terug te drijven, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren betreffende het risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling en dit op grond van de omstandigheden waarvan deze overheid kennis heeft of zou moeten hebben (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat, bij het nemen van de verwijderingsmaatregel (de in casu bestreden beslissing) rekening werd gehouden met het asielrelaas van verzoeker.

Een voldoende individueel onderzoek conform artikel 74/13 Vreemdelingenwet ontbreekt hierdoor.

Het risico op schending van art. 3 EVRM werd hierom eveneens onvoldoende onderzocht door de verwerende partij.

Deze bepalingen worden geschonden door de verwerende partij.

4. In het enkele geval zou worden geoordeeld dat de verwerende partij alsnog een zorgvuldig onderzoek heeft uitgevoerd zoals hierboven omschreven, wijst verzoekende partij op de bepalingen van artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

In de bestreden beslissing wordt er door de verwerende partij op geen enkele wijze gemotiveerd op welke manier de asielmotieven werden afgewogen door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing.

De loutere verwijzing naar de genomen beslissing door het CGVS kan niet volstaan, aangezien de verwerende partij nergens verwijst naar de opgenomen motieven in deze beslissing (dan wel of men deze motieven deels of gedeeltelijk zou bijtreden)."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Verzoekster stelt een schending voor van artikel 3 EVRM, van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 1-3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Zij betoogt dat zij binnen de beroepstermijn een beroep heeft ingediend tegen de beslissing van de CGVS van 19/01/2018. Er zou geen rekening gehouden zijn met de aangehaalde motieven in de asielaanvraag en evenmin met de elementen aangevoerd in het ingediende beroep. Een individueel

onderzoek conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zou ontbreken. Een risico op schending op artikel 3 EVRM zou niet afdoende zijn onderzocht.

De verwerende partij heft de eer te antwoorden dat verzoeksters betoog gericht is tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, dat thans niet de bestreden beslissing vormt en die bovendien niet genomen werd door het bestuur.

De Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen heeft omtrent de door verzoeksters geuite vrees in het kader van zijn vierde asielaanvraag onder meer gemotiveerd als volgt:

“(…) Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u en uw huidige partner S. (...) dermate tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de problemen die u zou gekend hebben met uw ex-echtgenoot (...) dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan jullie verklaringen hieromtrent (...)”

De door u neergelegde documenten zijn in et in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen.(...)”

Waar zij stelt dat het bestuur onvoldoende onderzoek heeft verricht m.b.t. zijn asielmotieven of m.b.t. de argumenten ingeroepen in haar beroepsverzoekschrift gericht tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, kan zij niet gevolgd worden, nu het de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen is die zich dient uit te spreken over de asielmotieven en niet het bestuur. Bovendien werd de bestreden beslissing genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en in uitvoering van de artikelen 75 §2 en 81 van het KB van 8 oktober 1981. Verzoekster betwist niet dat zij het land binnenkwam op 13/11/2017 en dat zij nog steeds op het grondgebied verblijft, waardoor haar regelmatig verblijf van drie maanden, op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, overschreden is.

Waar zij verwijst naar haar hangend beroep, ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, dient opgemerkt dat de thans bestreden beslissing niet gedwongen ten uitvoer kan worden gelegd zolang het ingediende beroep niet is behandeld en dit conform artikel 39/70 van de vreemdelingenwet. De CGVS stelde immers zelf in de beslissing van 19/1/2018 dat tegen die beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend op grond van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster een schending opwerpt van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, laat zij na aan te tonen welke elementen, zoals vermeld in voormeld artikel, zouden verhinderen dat de thans bestreden beslissing genomen wordt. Verzoekster verwijst immers enkel naar haar vrees geuit tijdens haar asielaanvraag, die door de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen werd onderzocht.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van de artikelen 75 §2 en 81 van het KB van 8 oktober 1981 genomen op grond van de vaststelling dat verzoekster langer dan de toegestane termijn op het grondgebied verblijft.

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in zijaarjn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;” (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Het enig middel is niet ernstig.”

2.3.1. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoekster verduidelijkt niet op

welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat op 19 januari 2018 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag werd genomen en verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn nu zij op 13 november 2017 het land binnenkwam en er nog steeds verblijft, zodat haar regelmatig verblijf van drie maanden overschreden is. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

2.3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verzoekster voert *in fine* van haar verzoekschrift aan dat door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) op geen enkele wijze wordt gemotiveerd op welke manier de asielmotieven werden afgewogen door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster laat gelden dat de loutere verwijzing naar de beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet kan volstaan aangezien de gemachtigde nergens verwijst naar de opgenomen motieven in deze beslissing, dan wel of men deze motieven deels of gedeeltelijk zou bijtreden.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Op 19 januari 2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.”

Verzoekster kan niet worden bijgetreden. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris is pas overgegaan tot het nemen van de thans bestreden beslissing nadat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 januari 2018 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst had genomen. Waar verzoekster thans verwijst naar de door haar aangebrachte asielmotieven blijkt uit de bestreden beslissing evenwel dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in rekening bracht dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 januari 2018 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst had genomen. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft in rekening gebracht dat de door verzoekster aangebrachte elementen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming niet volstonden voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de asielaanvraag van verzoekster in overweging te nemen.

De inhoudelijke beoordeling of iemand in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling of van subsidiair beschermde komt in eerste instantie aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toe en in tweede instantie aan de Raad. De Dienst Vreemdelingenzaken is niet bevoegd om inhoudelijk te gaan beoordelen of iemand in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling of van subsidiair beschermde of om de gemaakte beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te gaan overdoen. Gelet hierop kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij opwerpt dat de loutere verwijzing in de thans bestreden beslissing naar de beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet kan volstaan aangezien de gemachtigde nergens verwijst naar de opgenomen motieven in deze beslissing, dan wel of men deze motieven deels of gedeeltelijk zou bijtreden.

Verder herhaalt verzoekster in essentie de door haar aangebrachte asielmotieven en argumenteert zij waarom zij het niet eens is met de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst van 19 januari 2018. Verzoekster werpt op dat geen rekening werd gehouden met de door haar aangehaalde motieven in het kader van haar asielaanvraag, dan wel minstens niet met de door haar aangehaalde elementen naar aanleiding van het door haar ingediende beroep bij de Raad tegen voornoemde beslissing van 19 januari 2018. Verzoekster stipt aan dat artikel 3 van het EVRM nochtans een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden en zij werpt dan ook op dat het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in deze zaak onvoldoende werd onderzocht door de verwerende partij.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Op 19 januari 2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.”

Waar verzoekster thans verwijst naar de door haar aangebrachte asielmotieven blijkt uit de bestreden beslissing evenwel dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in rekening bracht dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 januari 2018 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst had genomen. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt blijkt uit de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met de door haar ingeroepen elementen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij opwerpt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een onzorgvuldig onderzoek heeft gevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM door geen rekening te houden met de door haar aangebrachte elementen in het kader van de beroepsprocedure tegen voornoemde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2018.

In het arrest van de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de zaak Gnandi (HvJ C-181/16, Sadikou Gnandi/Belgische Staat, 19 juni 2018, punt 42 en 67), werd uitdrukkelijk gesteld dat een terugkeerbesluit kan worden vastgesteld van zodra het verzoek om internationale bescherming werd afgewezen door de beslissingsautoriteit – in voorliggende zaak het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen - ten aanzien van een onderdaan van een derde land, zonder de uitkomst van het beroep in rechte tegen die afwijzing af te wachten, op voorwaarde dat de betrokken lidstaat waarborgt dat alle rechtsgevolgen van het terugkeerbesluit worden geschorst in afwachting van de uitkomst van dit beroep. Dergelijke waarborg wordt volgens het Hof geboden door artikel 39/70 van de vreemdelingenwet omdat aan de persoon die om internationale bescherming verzocht heeft, het recht wordt toegekend om tijdens de beroepstermijn en tijdens het onderzoek van het beroep, op het Belgische grondgebied te verblijven.

Verzoekster heeft een beroep ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarin zij de schending van artikel 3 van het EVRM heeft aangevoerd. Bij arrest nr. 203 390 van 2 mei 2018 heeft de Raad dit beroep verworpen. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan in het licht van artikel 3 van het EVRM waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

Daargelaten de vaststelling dat de aangevoerde grieven ongegrond zijn, kan minstens worden vastgesteld dat verzoekster geen actueel belang meer heeft bij haar grieven, nu haar asielprocedure, waarbij haar vrees voor een terugkeer naar haar herkomstland werd beoordeeld, definitief werd afgesloten en zij zich nog steeds op het grondgebied bevindt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.5. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoekster werpt op dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat bij het nemen van de thans bestreden beslissing rekening werd gehouden met haar asielrelaas. Verzoekster werpt op dat een voldoende individueel onderzoek overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ontbreekt.

Daargelaten de vraag of het asielrelaas van verzoekster verband houdt met het hoger belang van het kind, haar gezins- en familieleven en haar gezondheidstoestand, wordt erop gewezen dat in tegenstelling tot wat zij voorhoudt uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat rekening werd gehouden met haar asielrelaas op het moment van de bestreden beslissing. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris motiveerde immers als volgt: *“Op 19 januari 2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.”* De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris is pas overgegaan tot het nemen van de thans bestreden beslissing nadat de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen op 19 januari 2018 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst had genomen.

Bovendien wordt erop gewezen dat verzoekster naar België kwam in het gezelschap van haar partner S. A. Ook ten aanzien van S. A. nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 13 februari 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk oog heeft gehad voor het behouden van de gezinseenheid.

Voorts brengt verzoekster geen enkel concreet element naar voren met betrekking tot het hoger belang van het kind, haar gezins- en familieleven of haar gezondheidstoestand waarmee de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan wel rekening had moeten houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.6. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen,

evenmin als een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 3 van het EVRM of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

2.3.7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.3.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET